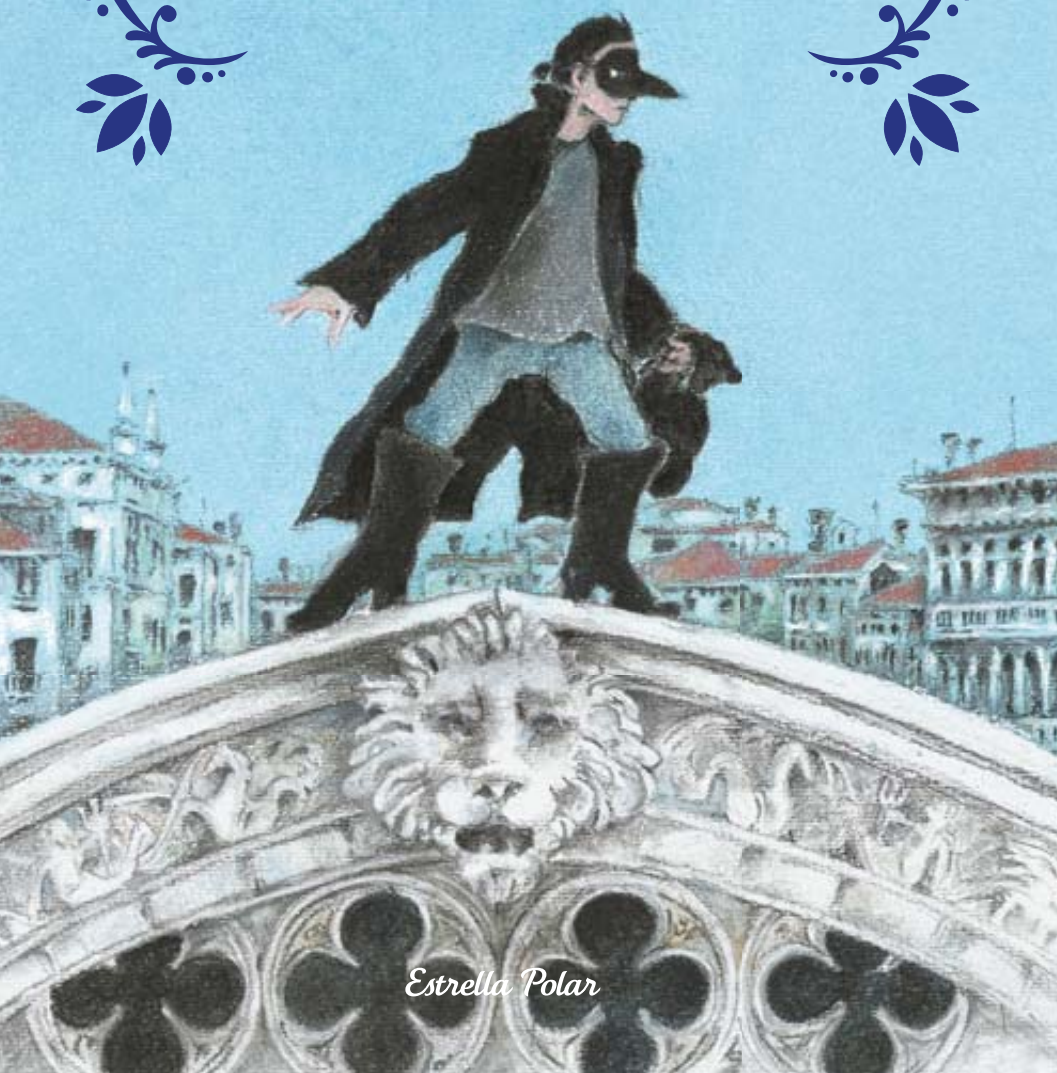

Cornelia Funke
**El Senyor
dels Lladres**

Estrella Polar

Cornelia Funke

El Senyor dels Lladres

Amb il·lustracions de l'autora

Traducció de Dolors González

Estrella Polar

Estrella Polar, 2025

Títol original: *Herr der Diebe*

del text i de les il·lustracions: Cornelia Funke

© Cecile Dressler Verlag: Hamburg, 1999

© de la traducció: Dolors González, 2005

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2025

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2005

Primera edició en aquesta presentació: juny del 2025

ISBN: 979-13-87519-96-4

Dipòsit legal: B. 9.064-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats
de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre
contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraim que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa
d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO
a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de
qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies
d'intel·ligència artificial.

Era tardor a la ciutat de la lluna quan Víctor va sentir parlar per primera vegada de Pròsper i Bo. El sol es reflectia en el mirall de l'aigua del canal i revestia d'or els murs antics, però la brisa del mar bufava gèlida, com si volgués recordar als homes que l'hivern s'aproximava. De sobte, l'aire que escombrava els carrerons tenia gust de neu, i el sol tardorenc escalfava només els àngels i els dracs alats de pedra que hi havia sobre les teulades.

La casa on Víctor vivia i treballava era vora un canal, tan a prop que l'aigua copejava el peu de les parets de l'edifici. Algunes nits Víctor somiava que les ones engolien la casa i tota la ciutat. En els seus somnis el mar feia desaparèixer el cordó litoral que uneix la península i Venècia, com un cofre ple d'or penjant d'un fil delicat, i s'ho empassava tot: les cases, els ponts, les esglésies i els palaus que els homes, en la seva arrogància, havien construït en terrenys robats al mar.

Però la ciutat encara es mantenia ben ferma sobre els genolls encarcerats. Víctor es va recolzar a la finestra mirant enfora a través del vidre polsegós. Cap altre lloc del món podia vanar-se de la seva bellesa amb tanta insolència com

la ciutat de la lluna. La llum del sol feia resplendir els pinacles i els arcs, les cúpules i les torres. Tot xiulant, Víctor es va girar d'esquena a la finestra i es va trobar davant el mirall. «És el moment idoni per emprovar-me el nou bigoti», va pensar, mentre el sol li escalfava el clatell robust. Havia comprat aquella joia el dia anterior: un senyor bigoti, tan fosc i espès que una morsa l'hi hauria envejat. Amb molta cura se'l va fixar sota el nas, es va posar de puntetes per semblar una mica més alt, va girar-se a l'esquerra, després a la dreta... i estava tan absorrt contemplant la fila que feia que no va sentir les passes a l'escala fins que es van aturar davant la porta. Clientela. Caram! L'havien de molestar en aquell precís moment?

Amb un sospir va seure darrere l'escriptori. A l'altra banda de la porta, algú xiuxiuejava. «Probablement admiren la meva placa», va pensar Víctor. Era negra i resplendent, amb el seu nom en lletres daurades: «Víctor Getz. Detectiu. Investigacions de tota mena». Havia fet gravar el seu nom en tres llengües: al capdavant, rebia sovint clients estrangers. Víctor havia polit aquell mateix matí el picaporta que hi havia al costat de la placa, un cap de lleó amb un cercle de llautó a la boca.

«Què esperen aquells, fora?», va pensar, tamborinejant amb els dits al respatller de la cadira.

—*Avanti!* —va cridar amb impaciència.

Es va obrir la porta i un home i una dona van entrar a l'oficina, que era alhora la sala del pis. Amb aire desconfiat, hi van fer una mirada de reconeixement, van inspeccionar els cactus, la col·lecció de bigotis, els prestatges on guardava les gorres, els barrets i les perruques, l'enorme plànol penjat a la paret i els lleons alats que tenia sobre la taula com a pet-japapers.

—Parla anglès? —va preguntar-li la dona, tot i que el seu italià no era gens dolent.

—És clar! —va respondre Víctor, tot assenyalant les cadires que hi havia davant l'escriptori—. L'anglès és la meva llengua materna. En què els puc ajudar?

La parella va seure titubejant. L'home va plegar els braços amb cara de pocs amics, mentre que la dona mirava fixament el bigoti de morsa de Víctor.

—Oh! Això. Es tracta només d'una nova disfressa —va aclarir mentre es desenganxava el bigoti postís—. A la meva professió, aquestes peces són gairebé imprescindibles. Què puc fer per vostès? Han perdut alguna cosa? Els han robat? Se'ls ha escapat algun animaló?

Sense dir res, la dona va furgar la bossa de mà. Tenia els cabells d'un ros cendrós, un nas punxegut, i una boca que no semblava gaire acostumada a somriure. L'home era un gegant, com a mínim sobrepassava en dos caps Víctor. Sobre el nas, se li espellofava una cremada de sol i tenia els ulls petits i apagats. «No sap acceptar una broma», va pensar Víctor, arxivant totes dues cares a la memòria. Tenia greus dificultats per recordar els números de telèfon, però no oblidava mai un rostre.

—Hem perdut una cosa —va dir la dona mentre llançava una fotografia sobre l'escriptori. Parlava l'anglès més bé que l'italià.

Víctor va veure-hi dos nois, l'un ros i petit, amb un somriure generós; l'altre, de més edat, seriós, amb els cabells foscos. El més gran passava el braç per sobre les espatlles del petit, com si li volgués estalviar totes les preocupacions del món.

—Nens? —Víctor va alçar el cap, esbalaït—. He seguit la pista de moltes coses: maletes, marits, gossos i llangardaixos

fugits, però vostès són els primers que em venen a buscar perquè han perdut els fills, senyor i senyora... —els va interrogar amb la mirada.

—Hartlieb —va contestar la dona—. Esther i Max Hartlieb.

—I no són els nostres fills —va corregir amb fermesa l'home.

La dona, nassuda, se'l va mirar enfadada.

—Pròsper i Bonifazius són els fills d'una germana meva, que és morta —va explicar ella—. Va pujar els nens ella sola. Pròsper té dotze anys i Bo en té cinc.

—Pròsper i Bonifazius —va murmurar Víctor—. Uns noms estranys. Pròsper vol dir «afortunat», oi?

Esther Hartlieb va arquejar les celles, desconcertada.

—De debò? Doncs jo crec que són noms massa extravagants per comunicar res agradable. A la meva germana l'apassionaven els noms estranys. En morir sobtadament ara fa tres mesos, el meu marit i jo vam sol·licitar la tutela de Bo, ja que nosaltres no tenim cap fill. Malauradament, no ens podíem fer càrrec també del seu germà gran. Qualsevol jovenet assenyat ho hauria entès, però Pròsper es va enutjar terriblement. Tot aquest temps s'ha comportat com un boig! Com si li volguéssim robar el germà! I això que podia venir a visitar Bo un cop al mes! —El rostre se li va empal·lidir encara més, com si no ho fos prou, ja.

—Fa més de vuit setmanes que han fugit —va prosseguir Max Hartlieb—. S'han escapat de la casa dels seus avis, que els havien acollit temporalment a Hamburg. Pròsper sap com persuadir el seu germà petit perquè faci qualsevol beneiteria, i tot indica que ha arrossegat Bo cap aquí, a Venècia.

Víctor va fer uns ulls com unes taronges.

—D'Hamburg a Venècia? És un viatge molt llarg per a dos nens! S'han posat en contacte amb la policia local?

—És clar que sí. —Esther Hartlieb panteixava, enutjada—. Aquells homes són qualsevol cosa menys servicials. No han descobert res, tot i que no considero que trobar dos nens que van sols sigui una missió tan difícil.

—Desgraciadament jo he de tornar a casa per motius laborals —va interrompre-la el marit—. És per això que ens agradaria encarregar-li, senyor Getz, una recerca més intensa dels nens. El porter del nostre hotel ens ha recomanat els seus serveis.

—Ha estat molt amable —va murmurar Víctor entre dents mentre jugava amb el bigoti postís, que ara semblava un ratolí mort i estirat a la vora del telèfon—. Però, com poden estar tan segurs que els nens han vingut a Venècia? Potser volien viatjar en góndola...

—La seva mare en té la culpa. —Esther Hartlieb va prémer els llavis i va dirigir una mirada al carrer a través de la finestra polsegosa. Un colom s'arraulia com una piloteta sobre la barana del balcó, amb les plomes estarrufades pel vent—. La meva germana els explicava sovint històries de la ciutat. Que aquí hi ha lleons alats i una església d'or, que sobre les teulades hi ha àngels i dracs i que les escales dels canals serveixen perquè a la nit els esperits de l'aigua puguin pujar i passejar per terra ferma. —Va sacsejar el cap, enfadada—. La meva germana explicava aquestes meravelles amb tanta gràcia que fins i tot va estar a punt de fer-m'ho creure a mi. Venècia, Venècia, Venècia! Bo no ha parat de dibuixar lleons alats i Pròsper havia memoritzat cada una de les paraules pronunciades per la seva mare. Devia pensar-se que, venint aquí, en Bo i ell aterrarien directament al país de les fades. Déu meu!

Va arrufar el nas i va mirar amb menyspreu enfora, cap a les cases antigues amb els ornaments deteriorats.

L'home es va posar bé la corbata.

—Ens ha costat molts diners seguir el rastre dels nens fins aquí, senyor Getz —va dir—. I tots dos són a Venècia, això l'hi asseguro. En algun punt...

—...d'aquest caos —va acabar la frase Esther Hartlieb.

—Bé, almenys aquí no tenim cotxes que els puguin atropellar —va murmurar Víctor, que es va girar cap al plànol de la ciutat i va resseguir amb el dit el laberint de carrerons i canals. En acabat, es va girar de nou i, immers en els seus pensaments, va fer que dibuixava amb l'obrecartes sobre la taula de l'escriptori, fins que Max Hartlieb va estossegar.

—Senyor Getz, accepta l'encàrrec?

Víctor va observar de nou la foto de tots dos germans amb rostres tan diferents, el posat seriós del més gran i el somriure despreocupat del més jove... I va assentir amb el cap.

—Sí, l'accepto —va dir—. Els trobaré. La veritat és que semblen massa joves per arreglar-se-les tots sols. Van fugir mai de casa, vostès, de petits?

—I ara! És clar que no! —Esther Hartlieb se'l va mirar bocabadada. El seu marit només va sacsejar el cap, sarcàstic.

—Doncs jo sí. —Víctor va posar la foto dels dos nens sota el lleó alat—. Però sol. Desgraciadament no tenia cap germà. Ni de més gran, ni de més petit. Deixin-me, si us plau, la seva adreça i el seu número de telèfon i parlem dels meus honoraris.

Mentre els Hartlieb baixaven l'escala estreta esbufegant, Víctor va sortir al balcó. La brisa gèlida carregada de l'aroma

salada del mar li picava a la cara, però Víctor, tremolant de fred, es va recolzar a la barana rovellada i va observar com els Hartlieb passaven pel pont que travessava el canal dues cases més enllà. Era un pont bonic, però ells no s'hi van fixar. Amb cares de pocs amics, caminaven de pressa, sense fer ni un cop d'ull al gos escabellat que els va bordar quan passaven davant una barca. Evidentment, tampoc van escopir per sobre la barana com feia Víctor.

—Bé, on està escrit que a un li hagin d'agradar els seus clients? —va rondinar, i es va inclinar sobre les seves dues tortugues, que allargaven els colls rugosos des de la capsa de cartró—. Tenir pares, siguin com siguin, és sempre millor que no tenir-ne, oi? Què en penseu? Teniu pares, les tortugues? —Immers en aquests pensaments, Víctor va mirar el canal i totes les cases que el resseguien i tenien els peus de pedra en remull dia i nit. Ja feia més de quinze anys que vivia a Venècia, però encara no coneixia tots els racons secrets de la ciutat. No els coneixia ningú. Si els nois no volien que els trobessin, seria una missió difícil. Massa carrers, massa amagatalls, carrers estrets amb noms en els quals no es fixava mai ningú. Molts ni tan sols tenien nom. Esglésies en ruïnes, cases buides. La ciutat era l'escenari perfecte per al joc de fet a amagar.

«Per alguna raó, sempre he jugat bé a fet a amagar», va pensar Víctor, «i fins ara els he trobat tots. Ja fa vuit setmanes que van arribar tots sols. Déu-n'hi-do!». Quan ell va fugir de casa, la llibertat li havia durat una tarda. En fer-se fosc, ja se n'havia penedit i tornava a la llar amb el cor accelerat.

Les tortugues estiraven el coll cap a la fulla d'amanida que els oferia.

—Em sembla que aquesta nit us hauria d'entrar a casa —va dir Víctor—. Aquest vent anuncia l'hivern.

Lando i Paula l'esguardaven amb els ulls sense pestanyes. Algunes vegades les confonia, però no feia l'efecte que els sabés gaire greu.

Les havia descobert al mercat del peix quan s'havia aturat a observar una gata persa. Víctor havia enxampat l'elegant gata en un tonell de sardines fèrides i, quan ja havia aconseguit entaforar-la en una capsa de cartró perquè no l'esgarrapés més, va veure les dues tortugues com si poguessin caminar tranquil·lament entre els peus de la gent. Així que Víctor les va recollir, es van amagar espantades dins la seva closca.

«Per on començo a buscar aquests nens?», va pensar Víctor. «Per l'hospital infantil? Per la infermeria? Quins llocs més tristos! Segurament em puc estalviar aquestes visites: els Hartlieb ja les deuen haver fet». Es va recolzar a la barana del balcó i va escopir a les aigües fosques del canal.

Bo i Pròsper. «Quins noms més bonics», va pensar, «encara que siguin extravagants».